

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κ' ένγηκόσα τρία,
δράσας και φιλοπατρία.

Δέκατον κ' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γ' όρμιατα και σύνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ
Σύνδρομὴ γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Έλθοι τοῦ Σεπτεμβρίου,
τοῦ μήρος τοῦ σωτηρίου.

Πόντος δέκακόσα τέσσαρα και δέκα,
κί' ό παππούς φεγέη και τοῦ λένε σένα.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Είς σκέψεις είσαι, Φασουλῆ, μεγάλας βυθισμένους
κί' οὔτως είπειν μοῦ φανίσσαι πόν κάπως λυπημένους.
Φ.—Κί' είναι, μαρε βλακέντιε, να μή σέ τρώη λύπη,
να μή σέ τρώνε συλλαγαί,
ἀπου δέν έχωμ' έλλογαί
και βλέπεις να μακραίνονται τῆς δόξης μας οί κῆποι;
Σάν μπορούμπουλήθραι έδωσαν τῶν έλλογῶν τὰ κλήη
και μήτε γέρος σήμερα, μήτε γρηά τὸ λέει.

Π.—'Αλήθεα λές, βρε Φασουλῆ,
κί' έγώ μαζί με σένα
πινῶ και θλίβουμαι πολύ
γι' αὐτὰ τὰ περασμένα.

Φ.—Τοιοῦτον κράτος ἀδρανές είς κύρακας έρέτω,
κί' ἄλλος καύμῳ χειρότερος δέν είναι, Περικλέ-το,
πικρὴ να βλέπης τοῖς Ρωμηοῖς, τὸ κράτος τὸ σφριγῶν,
χωρίς ἀντάραξι, αἰματὰ, και ἀκαπταίς έκλογίαν.

Π.—'Αλήθεα λές, βρε Φασουλῆ... και τώρα τί να κάνω ;
τὰ δέκα μου τὰ δάκτυλα μονάχους μου δαγκάνω,
κί' έν τούτους δέν μ' ερώτησε κανέναν, ἀλιτήριε,
τίκτι δαγκάνας μονάχους τὰ δάκτυλά σου, κύριε;

Φ.— Δεκατέσσαρες ἡμέραις
πάνε τώρα στὰ χαμμένα,

και δέν είδα δὴ παντήθραι,
κί' οὔτε ρήτορα κανένα.

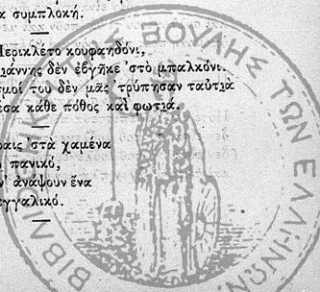
Π.—Είς τόν πλάνιν τοῦτον κόσμον ὅλα σβόνουν παρακαίριος,
τόσας 'μέραις και κανέναν δέν φωνάζει : τῶπ' ό γέρος.
Τόσας 'μέραις και δέν είδα
διαδῆλωσι καμμιὰ,
δέν 'σκηώθηκε σάνιδα,
δέν 'ξαπλώθηκαν κορμιὰ.

Δεκατέσσαρες ἡμέραις
δίγως γαιδουρφοναίς
και κουμπούραξ και μαχαίραξ...
τοῦτον κράτος ἀδρανές.

Φ.—Δεκατέσσαρες ἡμέραις τῆς περνούμε τῶρ' ἀφώνως
και χωρίς ρητορικά,
δεκατέσσαρες ἡμέραις και δέν ένιν' ένας φόνος
κί' οὔτε μία συμπλοκή.

Δεκατέσσαρες ἡμέραις, Περικλέτο κουφαρῶν,
κί' ό παππούς ό Ντεληγιάννης δέν έβγλεκε στὸ μπαλκόνι.
Τόσας μέραις κί' ό θεμαί' του δέν μετ' τρύπησαν ταῦτις
κί' έδωσε στὰ στήθη μέσα κάθε πόθος και φωτιά.

Τόσας 'μέραις στὰ χαμμένα
δίγως φοβὸ πανικό,
και χωρίς ν' αναλίσουν ένα
κόκκινιο βεγγαλικό.

Ἐρχεται πού' λές τὸ βράδυ
καὶ σέ τοῦτο τὸ ρημάδι
μὴ ρουκέτα δὲν κуттξ
καὶ μαζὶ τῆς δὲν πετξ.

Π.— Δεκατέσσαρες ἡμέραι, καὶ δὲν ἄκουσαν ντακούλι
μὴ' ἐλεύθεροι πολῖται, μήτε Κρουστοῖται δούλοι,
καὶ μὴ' ἔγιναν ρεμουλῆς μὲς' στὰ Ἰακροπλαστεῖα
καὶ δὲν χόρτασε μὲ πάσαις τῆς φιλοπάτρις νυσταῖς.

Φ.— Μόνο 'στῆς κάλπης τοὺς καιροὺς γελῶ καὶ βασιλεῦω,
μόνο 'στῆς κάλπης τοὺς καιροὺς τὰ μάτια μου δὲν κλαίνε....
μάννα, σοὺ τῶπα, δὲν ἔμπορὸ σέ κράτη νὰ δουλεύω,
πού δὲν ἀφρίζουν μ' ἐκλογαῖς κ' οἱ γέροί μου δὲν τὸ λένε.

Πῶς ἡ ψυχὴ μου τὸθελε καὶ πόσο λαχταρῶ
νῆξε τὸ κράτος ἐκλογαῖς τὸν μῆνα μὴ φορᾶ.
Φαντάσου τότε τί ζῶν, τί σφῆτος καὶ τί σάλιοι,
μῶλις τελεζόνομε τῆ μὴ ν' ἀρχίζομε τὴν ἄλλη
καθὼς ἐκεῖνο, Περικλῆ, τῆς Ἀζάκουρας τὸ χῶνι,
πού μῶλις λῶσῃ τὸ πᾶν καινουργὸ τὸ πλάκωνι.

Π.— Μὲ τοῦτον σου τὸν πόθον βαθεῖξ μὲ συγκινεῖς...
ἰδοὺ τῶντι πόθος μεγάλος κ' εὐγενής.
Φαντάσου κάθε μῆνα 'στῆς κάλπης σῦρε κ' ἔλα...
ψυχὴ μου! θᾶναι τρέλλα.

Ἄνταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος
περνοῦμε νυσταλῆοι
κ' οὔτε κανένας γέρος
καθόλου δὲν τὸ λέει.

Ὅποταν ἐπὶ χρόνον
Ρωμαίων Κικερώναον
δὲν μᾶς ζῆπνᾶ ρονή,
κ' ὅποταν ἀδρανή
τόσο κηρνακῆς,
δὲν κάνομε χωρῶ.

Φ.— Ἡ πλῆξις μας μεγάλη κ' ὁ πόνος μας πολλός...
τοὐλάχιστον νὰ γίνῃ διάλυσις Βουλῆς.
'Ἐγεις κ' αὐτὸν τὸν Ράλλη, πού δὲν τὴν διαλύει,
κ' ἔτσι σ' ἐγθροῦς καὶ φίλους φανῶμεθα γελοῖοι.

Ὁ Θεωδώραξ λέει: 'στὸν Δημητράκη κλαῖων:
διάλυσε τὴν πλεον.
Μὲ τοῦτκ ποὺ μὴ κάνεις
μὲ κηρνακῆς, μὲ σκάνεις.

Κ' ὁ Ράλλης λέγει πρὸς αὐτόν:
δὲν εἶναι τοῦτο δυνατόν,
καὶ συλλογίσου τί θὰ ποῦν καὶ μῶσα 'στὴν Εὐρώπην...
ὕπομονή πρὸς τὸ παρὸν καὶ βλέπομεν κατόπιν.

Π.— Κ' ὁ γέρος λέγει, Φασουλή,
'στὸν σύμμαχον τὸν προσφιλή:
Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα πὼς ἔτσι θὰ μιλᾶς,
δὲν εἶσαι σὺ ποὺ μουλεγεῖς πὼς θὰ τὴν διαλύσῃ;
δὲν εἶσαι σὺ, ποὺ μουλεγεῖς πὼς τὴν κρατεῖς 'στὴν τάσην,
καὶ τῶρα μ' ἔχον πλάγιον μοῦ φάλλεις πὼς δὲν πρέπει;

Κ' ἂν συνταρᾶξ πρᾶγματι κ' Ἀκτολὴν κ' Εὐρώπην
καὶ Σακόδον καὶ Ροδόπην
κ' ὀσάκληρον τὸν Αἴμαν
τὸ φάσμα τῶν πολεμῶν,
δὲν εἶναι προτιμώτερον κ' ἔμετι εἰδῶ νὲ δρωμεν
μὲ νέαν ἐκλογὴν,
παρὰ τὴν ἐξω σφῆραξιν ἄπλοια, νὲ θεωρῶμεν
μὲ στυγεράν σιγὴν;

Δὲν εἶναι προτιμώτερον νὰ δρᾶζομεν καὶ πάλιν
τὸ τροπαιοχον σύμβολον, τὴν κλασικὴν σκηνίδα,
παρ' ἀπλοια νὰ βλέπομεν τὴν τῶν γειτόνων πᾶλιν
κ' ἐν τοῦτοις νὰ λεγώμεθα βλαστοὶ τοῦ Λεωνίδα;

'Ακου τὸν φίλον καὶ τὸν, Ἠγέτην,
Βουλὴν τοιαύτην διάλυσε τὴν,
Βουλὴν ἀπίστησαν ἀίστιοι γένοις,
πολλὰ παθῶσαν ἐν ἀπραξίαις,
καὶ μὴ μὲ λόγους διερομομένους
'βρίσκεις παρασείεις ἐν ἀπραξίαις.

Διάλυσε τὴν καὶ μὴ μὲ ρῆθρι,
διάλυσε τὴν μὲ σκηνίδαξ,
μὴ δυστυχίας μοῦ μαγειρεῖς
καὶ μὴ μοῦ βᾶξρις τρικλοποδιᾶξ.

Διάλυσε τὴν πρὸς τὸ συμφέρον
καὶ σοὺ καὶ πάντων τῶν ἡμετέρων,
γὰ νὰ μὴ λέγουν τοῦ Κορονίδα
μὲ τᾶς ρονῆς τῶν τᾶς γλυκωμῶντων
πὼς ἐν ἀγνοία θερμᾶνεις ριδι
μὲς' στῆς Κορδῶνας τοὺς μάγους κόλπους.

Φ.— Διάλυσθην μὲ τὸ καλῶ,
Μῆτσο, μὴ χωρατεῖς,
καὶ τοὺς θεομοῦς παρακαλῶ
μὴν τοὺς ὑπονομεῖς.

Διάλυσε τὴν αὐθωρεὶ
χάσιν ἐμοῦ τοῦ Θεωδῶ
καὶ χάριν δῶν τῶν κοινῶν Πρωστανῶν καὶ φίλων,
καὶ μὲς' στῆς Κυβερνήσεως ἂν τὴν ἰδοὺ τὸ οὐλλον.

Τὶ τὴν φυλξῃ: τὶ κηρνακῆς;
διάλυσθην νὰ μὲ χωρῆξ.

κ' ἂν ὅπως γράφουν σκέπτεσαι μὲ σθένος καὶ μ' ἀνδρεία
νὰ προσκαλέσῃς πλῆκιν καὶ νέαν ἐφεδρείαν,
ἡσύχασε παρακαλῶ... γὰρ τέτοια σὺ δὲν εἶσαι...
Μῆτσο, σ' αὐτὰ σου κάθισε καὶ δῆλοιο μὴν κινεῖσαι.

Κ' ἂν πόλεμον γινεῖσεται μὲ νέας ἐφεδρείας
κατὰ τῆς Βουλγαρίας,
κ' ἂν τῶρα καθὼς κ' ἔλλοιτε τὸ στήθος σας ἀνάτη,
ἐγώμει γὰρ τὴ ράχη τῆς, ἐγὼ τὴν κάνω ζᾶρτι,
ἐγὼ, ποὺ μ' ἐδοκίμασε κ' ἀπὸ τοῦδοντάξην
κ' ὁ κύριος Σαρᾶρφορ εὐκολα μαζὶ μὲν θὰ πᾶξην.

Π.— Ἐμπρός 'στὸν Ράλλη, Φασουλή, πᾶμε λάος μελίσσ
νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ μᾶς τὴν διαλύσῃ.

Βροντώσα και πυριφλεγής
φωνή' ή γύρω πλάσι,
κι' εκ των εγχάτων κάθε γής,
κι' από βυθούς θαλάσσης
βγαίνει φωνή μεγάλη:
διάλυσε την, Ράλλη.

Μέσ' από τάφους πατριούς
κι' από τὰ στέραα λίθων,
κι' από στομάχους νηστικών
πολλών έγχαστρυμύθων
ήχος ανέρχεται φωνής:
διάλυσε την, Μήτσο,
να προσκνησώμεν πονητεί
και τὸ δικό σου αἷτσο.

Ἐξεγείρεται τὸ γένος,
δάση, λόγγοι και βουάα,
πλήν κι' ὁ μοῦσος ὁ κλεισμένος καὶ ὁ πῶν
σὲ βαρέλια φρεσνάα,
ποῦ πολλὸ κρεατὶ θὰ βγάλλη,
ἐκλογαίς γυρούει, Ράλλη,

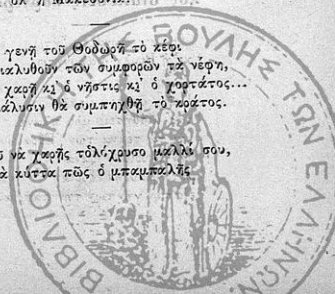
για' νὰ προυν ὅτι ψυροφόροι και νὰ γίνουε στουκί
και νὰ πῶν ἔσαν' στὸ γέρο τρεῖς φοραὶ νὰ τοὺς τὸ πῆ.

Και τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων
και τὸ πνεῦμα τῆς γαλήνης,
και τὸ πνεῦμα τῶν πολέμων
και τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης,
κι' ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω
κι' ἡ ψυχὴ μικροῦ μεγάλου,
και τὸ κάθε Κομητάτο
τοῦ κυρίου Κωνσταντῶλου
μυρόφωνον και τρέχον τὴν διάλυσιν ζητεῖ
κι' ὁ Φιλολογὸς μεθυμένος δὸς του και χειροκροτῶν.

II.— Διάλυστην, χρυσὸ μαλλί,
τὸ θέλ' ἡ κοινονία,
για' τοῦτο σὲ παρακαλεῖ
κι' ὄλ' ἡ Μακεδονία.

Διάλυσε την νὰ γενῆ τοῦ Θεοδώρου τὸ κρεῖ
κι' ἀμέσως νὰ διαλυθῶν τῶν συμφορῶν τὰ νερῆ,
διάλυσε την νὰ χαρῆ κι' ὁ νῆστις κι' ὁ γροτάτος...
μόνον μὲ τὴν διάλυσιν θὰ συμπληθῆ τὸ κράτος.

Διάλυστην, ποῦ νὰ χαρῆς τὸλ' χρυσὸ μαλλί σου,
μὰ κῆττα πὸς ὁ μπαμπολάς.

πρὸ τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς
φωνάζει: διαλύσει.

Φ.—Διάλυσε τὴν, Πάλλη μου, κ' ὑπάκουσε 'στὸν γέροντα,
κατάλαβε πὸς τὸ ζήτησι τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα.
Μόνον μ' αὐτὴν θὰ τύγμων δικαίωμα ἐξασφάλισιν,
ὡς κ' οἱ Τῶν Μπαύλ τὸν Τσαμπερλαίν ἀφῆκαν κατὰ μέρος
καί 'στῆς δικῆς μας τῆς Βουλῆς προσέγουν τὴν διάλυσιν,
κ' ὁ Λόρδος Μπάλερὸς Ἀγγλιστὶ φωνάζει: τὸπ' ὁ γέρονς.

Διάλυσε τὴν... τραλάλι...
νὰ σ' ἔχωμε καρῖνα,
νὰ τὴν περάσωμε καλά
καὶ τοῦτον τὸν χειμῶνα,
νὰ πρῶσι, νὰ μεθύσωμε
'στὰς θήκας τὸν παργῶνα,
κ' ἔτσι νὰ βοηθήσωμε
τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Διάλυσε τὴν, Πάλλη μου, νὰ πιάσωμε δουλειά,
κ' ἐγὼ νὰ γίνω Κόρδονος κ' ὁ Περισὶς ἐλθῶ.

Τὸπ' ὁ γέρονς νὰ φωνάξω μὲ κορόνικα 'στὸ λαϊκὸ
καὶ μπᾶμ μπούμε νὰ πολεμῶ,
κ' ὁ κανάτζας Περισκέτος σέρνοντας ἐλθῶς κλαδί
νὰ φωνάξῃ: τὸπ' ὁ νέος, ὁ Κορρατίης δηλαδὴ.

Σὰν φρενήρης Μιραμπὸ
πατέρα νὰ συγκαλῆσω,
καί 'στῆς Ἐκκλησιαστικῆς νὰ μπῶ
τοὺς ἀγίους νὰ κληρίσω.

Μπᾶμ γὰρ πόθους ἰδεοθεῖς
'Αρκουδιζάρδες λυσσοθεῖς,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς μὲς 'στὴν Ἀθήνη
γὰρ τὸν ταδε καὶ τὸν δεῖνα.

Μπᾶμ κύτοι γὰρ Μακεδόνες,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς γὰρ τῆς Κορδόνικας,
μπᾶμ κύτοι φοιτᾶ 'στὰ τόπινα
γὰρ τὴν Δράμα, γὰρ τὰ Σιόπινα,
μπᾶμ κ' ἐμεῖς μὲ πιστολιζῆς
γὰρ τοῦ Κόντε τῆς ἐλθῆς.

Π.—Τὴν διάλυσι προσέμω με πολλοὺς 'στὸ κορρενεῖο,
κ' ἔλα τώρα, κασσιδιάρη,
νὰ σὲ ρέω 'στὸ στυλιάρη,
κ' ἡ διάλυσις νὰ γίνῃ 'στὸ δικὸ σου τὸ κρανίον.

**Ἐνύπνιον τοῦ Θεοδώρῃ,
ποῦ διαλύσεις καρτερεῖ.**

Ὁ λαὸς φωνάζει ζήτησι,
κ' ἡ Βουλὴ διαλυθῆτω.

Ποῦν ὄνειρον ὄραϊον
τὰς αισθηθείς μου πλανᾷ...
καὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων
σὰν ἐγύρισαν ἔσανά
μετὰ μαύρην ἐξορίαν
εἰς τὴν γῆν των τὴν πατρίαν,

δὲν ἐχάρησαν τοσοῦτον ὅσον σήμερον ἐγώ,
τῶν θεσμῶν μας ἡ Γοργώ.

Τέλος πάντων διελύθη
καὶ πολλοὶ χειροκροτοῦν...
νὴ! προσέχρονται τὰ πλῆθη
κ' ἐν λόγον μου ζήτου.

Ξαναβγαίνω 'στὸ μπακλίκον... λάμπω καὶ βροντοκοπῶ...
Ξαναπέστο μου φωνάξου... σὸπιτὴ νὰ σὰς τὸ πῶ.
Μπαίνω μέσα, μὰ καὶ πάλι θέλουσι νάβγω νὰ μιλήσω...
τί νὰ κάνω... ξαναβγαίνω τοὺς Βουλαγάρους ν' ἀπειλήσω.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε,
κ' ἔλι τοὺς θεσμούς φρουρεῖτε.
Λησμονῶ τοὺς τενεκεδῆς
τῶν προσφάτων ἐλυγῶν...
ἴτε, σκνιδάδες παῖδες,
νέος ἱερὸς ἀγών.

Νὰ παντιέρας, νὰ κορόνικα,
καὶ σκνιδὰ καὶ κερδόνικα,
ἢ χιονάτικα μου μπαρμπάτικα
κουμπίζου μὲς 'στ' ἄσκηρα,
σκαῖζου 'στὰ ψηλὰ ρουκετικὰ
καὶ τραμάζουνη τεστέρινα.

Μία μπακίνο, δύο βγαίνω... προχωροῦν μετὰ βοῆς
κ' ἔλλα ψηφροῦνον σφήνη,
κ' εἶναι βάλσαμον γὰρ μένα κ' ἐλιζήριον ζωῆς
ἡ διάλυσις ἐκεῖνη.

Διελύθη τέλος πάντων ἡ Βουλὴ τῆς ἀμαρτίας...
δὲν θὰ φύγω τώρα πλέον 'στὰς ἀτάξας τῆς Δαλματίας.
Λύσετέ μου, συμπολίτικα, τὴν μαπουλα παρρηγοῖμα,
κ' ἀπ' εἶδος δὲν κάνω βήμα.

Μὰ τί λέγω... στήτε στήτε... καλὰ βρίζονται δεμένα,
μὴ μοῦ λύσετε κανένα.
'Ἡ διάλυσις μου λέγουσι ἦτον ὄνειρον καὶ πλάνη...
φεῦ! ὁ Πάλλης ἐπιμένει καὶ διαλύσιν δὲν κάνει.

Δὲν ἀκούει κὰν τὸν τόνον τῆς φωνῆς μου τῆς ὀργίλης...
Πάλλη μου, διάλυσε τὴν, κ' ἔχεις ἀρκετὰς αἰτίας...
φεύγω φεύγω... μὴν ξεχάσης τὴν διάλυσιν νὰ στείλῃς,
τὴν προσέμω διχῶς ἄλλο 'στὰς ἀτάξας τῆς Δαλματίας.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.**

Κοντινατάλ, τοῦτέστι μετὰ Ξενοδοξεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμακρας ἐξήντα, μαγεμικὴν ἄρτιαν,
εἰς τοῦ Κορρασιακὴν τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάσιον τὴν θῆαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κ' ἡ κάθε κατασφάρα,
κ' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουεγῶς κ' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ῥέκτης Χρῆστος.